

► Του ΠΩΡΓΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

Η παραλία με τα λάφυρα

ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ της Καραϊσκάκη, στο γουέμπεξ. Εκεί το είδα. Καραϊσκάκη, βιολογία γενικής. Πρέπει να ήταν στην αρχή της καραντίνας γιατί ήμασταν ακόμα χεσμένοι. Ημασταν, εννοώ οι πάντες. Η χώρα. Εγώ δεν είχα βγει καν από το σπίτι. Ούτε μπάνιο δεν έκανα, έπειτα από καμιά εβδομάδα συνεθίζεις. Επαιζα Doom Eternal. Εβλεπα Game of Thrones -ξανά. Και τσόντες, βέβαια. Οι μάχες, τα σώματα που κολλούσαν, οι γλώσσες που τρύπωναν στα στόματα. «Ρε πάτε καλά;» μου ερχόταν να φωνάξω. Δεν βλέπετε τι γίνεται στην Ιταλία;

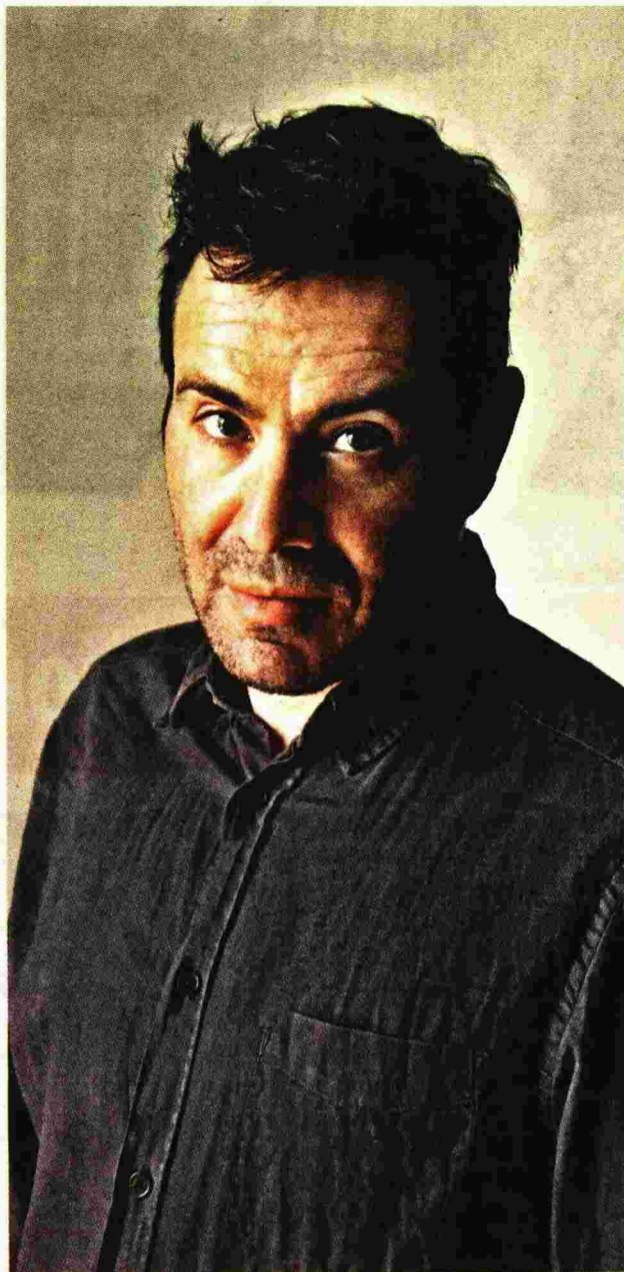
Ημασταν λίγα παιδιά στην Καραϊσκάκη -πέντε έξι από εμάς και άλλα τόσα από το Β1. Ανάμεσά τους ο Κωνσταντίνος. Από το Δη-

μοτικό είχαμε να βρεθούμε μαζί σε μάθημα. Στο Γυμνάσιο και στις δυο τάξεις του Λυκείου ήμασταν πάντα σε διαφορετικά τμήματα. Καλύτερα. Δεν είναι εύκολο να έχεις διαρκώς μπροστά σου την απόδειξη της δικής σου κακομοιρίας. Ομορφος, κάνει ιστιοπλοΐα, θα μπει Ιατρική. Τα έχει με τη Βάκη, το όνειρο κάθε αγοριού στο σχολείο. Ίσως και μερικών κοριτσιών, δεν ξέρω. Εγώ πάντως δεν τολμούσα ούτε να την κοιτάξω. Η απόσταση στην τροφική πυραμίδα ήταν τεράστια. Εγώ το άσπρο ψωμί, το τηγανόλαδο. Βάκη και Κωνσταντίνος, κάτι φουλ θρεπτικό. Κινόα, ας πούμε.

Η Καραϊσκάκη φυσικά τον λάτρευε. «Αψογος, Κωνσταντίνε. Μας τα εξήγησες θαυμάσια». Τον έβαλε να ανοίξει την κάμερα, έτσι το είδα. Βοήθησε και το γουέμπεξ που κόλλησε για μερικά δευτερόλεπτα. Οχι, δεν είχε μείνει σε κάποια ντροπιαστική πόζα. Και εκεί άψογος. Τα μάτια του. Το δέρμα του σκούρο, γεμάτο υγεία. Πίσω από τον ώμο του υπήρχε ένα ραφάκι. Εκεί ήταν η φωτογραφία. Την αναγνώρισα αμέσως και ας ήταν μακριά. Εχω άλλωστε την ίδια -όχι όμως τυπωμένη, στο λάπτοπ μου.

Δυο αγόρια σε μια παραλία. Το ένα μαυριδερό και καλογυμνασμένο. Το άλλο κόκκινο από τον ήλιο. Ποζάρουν σαν ράπερς μπροστά σε κάτι που μοιάζει με βράχο. Είναι όμως μια νεκρή θαλάσσια χελώνα.

Την τραβήξαμε με το κινητό του το καλοκαίρι του δεκαεφτά, στην Τήνο. Τον

Σεπτέμβρη θα πηγαίναμε Τρίτη Γυμνασίου. Βρεθήκαμε τυχαία οι δυο οικογένειες σ' ένα χωριό. Εμείς είχαμε πάει για το τάμα της μαμάς, αλλά ο μπαμπάς επέμενε να μείνουμε για Σαββατοκύριακο. Ήταν αδύνατον να μην πέσει το μάτι σου πάνω τους. Η μητέρα του από την Τσιλάνδη, ήταν κάποτε μοντέ-

λο. Ο πατέρας του γιατρός. Εκείνος. Και η μικρή του αδερφή που τότε θα πήγαινε Τετάρτη Δημοτικού. Και εμείς: Οι γονείς μου σκοτωμένοι, ούτε θυμάμαι γιατί. Εγώ τσουρουφλισμένος και μωτρωμένος. Στη θέση τους, ειλικρινά, θα έκανα ότι δεν μας είχα δει. Οι γονείς του, όμως, ήταν απίστευτα

φιλικόι. Μας κάλεσαν και στο σπίτι τους, σ' ένα άλλο χωριό. Οι δικόι μου, εννοείται, δέχτηκαν. Ήθελα να ανοίξει η γη να με καταπιεί, σκεφτόμουν ότι ο Κωνσταντίνος θα έβριζε από μέσα του. Ήδη ήταν σούπερ δημοφιλής στο σχολείο.

Την επόμενη μέρα μάς πήγαν και σε μια ωραία παραλία. Εγώ δεν κολυμπούσα, καθόμουν σε μια σκιά και έπαιζα με το κινητό μου. Ωσου ξαφνικά τον βλέπω από πάνω μου. Το πρόσωπό του δεν φαινόταν, ήταν κόντρα στον ουρανό.

«Έχεις δει νεκρή θαλάσσια χελώνα;»

Γιατί μήπως είχα δει ζωντανή;

«Ελα, πάμε.»

«Πού;»

«Θα δεις.»

Είχε ήδη φύγει και σκαρφάλωνε στα βράχια. Εβαλα αντηλιακό και τον ακολούθησα.

«Είναι ένα μέρος με λάφυρα.»

«Με τι;»

«Ετσι τα λένε εδώ.»

Πράγματα που φέρνει η θάλασσα. Πρόσεχε πού πατάς.»

Ήταν μια μικρή παραλία. Παντού ξύλα, πλαστικά μπουκάλια, καφάσια, σκισμένα δίχτυα. Ενα σωσίβιο σφηνωμένο στα βράχια. Πίσσες εδώ και εκεί. Και η χελώνα. Ήταν μεγάλη. Πηδήσαμε κάτω και πήγαμε κοντά. Βρωμούσε απίστευτα. Στηρίξαμε το κινητό του σ' ένα βραχάκι και βγάξαμε φωτογραφίες. Εγώ, κλασικά, στεκόμουν σαν αγγούρι και έτσι άρχισε να λέει αστεία για να χαλαρώσω. Με πείραζε. Μου θύμιζε και

μια φάση από το Δημοτικό. Είχαμε παίξει ξύλο στο διάλειμμα για πλάκα -τότε κάναμε ακόμα παρέα. Εγώ, άγαρμος ως συνήθως, του είχα ανοίξει κατά λάθος τη μύτη. Τα είχαμε ακούσει κοντρα.

«Το κάνουμε πάλι;»

«Ελα ρε συ...»

«Για πλάκα, όπως τότε.»

Επιασε ένα ξασπρισμένο κουτάκι μπίρας και μου το πέταξε. Και μετά μου επιτέθηκε. Αντέδρασα, ατσούμπαλα πάλι και εκείνος έβγαλε μια κραυγή και έσκυψε κρατώντας το μάτι του. Πήγα κοντά να δω και τότε με ξάπλωσε με τη μία κάτω. Επεσε πάνω μου και κυλιστήκαμε δίπλα στη νεκρή χελώνα. Χτυπιόμασταν βουβά, μεθοδικά. Η άμμος τριβόταν ανάμεσά μας και με πονούσε. Το δέρμα του έκαιγε από τον ήλιο. Ήταν πιο δυνατός όμως με άφηνε να χτυπάω και εγώ. Μου έριξε μια τελευταία στα πλευρά και έπεσε λαχανιασμένος δίπλα μου. Τον κοίταξα, το στήθος του τρανταζόταν. Πρέπει να γελούσε. Γέλασα και εγώ.

Βγάλαμε ακόμη μια πόζα με τη χελώνα. Την καλή. Κάναμε και μια βουτιά στα ρηχά. Είχε πολλούς ακινούς, μπορεί και σμέρνες στα βράχια. Οι γρατζουνιές στην πλάτη μου έτσουζαν. Την άλλη μέρα εμείς φύγαμε. Δεν μου μίλησε ξανά.

Σε κάποιο επόμενο μάθημα, η Καραϊσκάκη του είπε πάλι ν' ανοίξει την κάμερα. Κοίταξα αμέσως πίσω του, στο ράφι. Το καδράκι με τη φωτογραφία ήταν εκεί. Απλά το είχε ρίξει κάτω για να μη φαίνεται.

Τελευταίο βιβλίο του Γ. Παναγιωτάκη είναι «Το νέο αίμα» και ανήκει στη σειρά «Λέσχη Αηθόκοτων Πηλασμάτων» (Πατάκη, 2020).

► Επιμέλεια ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

Το Ανοιχτό Βιβλίο, για όγδοη συνεχής χρονιά, θα σας κρατήσει συντροφιά με πρωτότυπες καλοκαιρινές ιστορίες. Φέτος δώδεκα συγγραφείς παιδικής λογοτεχνίας γράφουν, αποκλειστικά για την «Εφ. Συν.», ένα διήγημα που συνδυάζει ήρωες (παιδιά ή εφήβους), πλαίσιο (καλοκαίρι—όπως πάντα) και μια έκτακτη δυσοσίωση συγκυρία (Covid-19) συναρθρωμένα όλα σε μια ενιαία αφήγηση.

Δώδεκα πρόσωπα της γραφής μιας ευρείας ηλικιακής κλίμακας, ετερογενών θεματικών κάδρων και αφηγηματικών τρόπων, δώδεκα βραβευμένοι, σημαντικοί συγγραφείς που γνωρίζουν, εκ των έσω, συνήθειες, κώδικες και γλώσσα νεαρών αφηγητών και αναγνωστών μάς αποκαλύπτουν εικόνες, σκέψεις και συναισθήματα που προκαλεί σε μια άγουρη ψυχή (κι όχι μόνο) αυτό το αλλόκοτο, ανήσυχο καλοκαίρι της πανδημίας.

Μετά τη Μαρία Παπαγιάννη και την Ελένη Σβορώνου το αφηγηματικό νήμα πιάνει ο Γιώργος Παναγιωτάκης,

